

Jurisprudentiebundel Particuliere Recherchebureaus

Willy Debets

Deze publicatie maakt deel uit van een serie publicaties die door de auteur speciaal geschreven zijn als lesmateriaal voor Particuliere Recherchebureaus, opsporings- en handhavingdiensten. De volledige serie bestaat uit de volgende publicaties:

1. Bestuurs- en beroepsverbod
2. Buitenlandse ondernemingsvormen
3. Faillissement en Wet Schuldsanering natuurlijke personen
4. Financieel onderzoek administratie
5. Financieel opsporingsonderzoek en SFO
6. Handhaven drugsoverlast
7. Nederlandse ondernemingsvormen
8. Ontbinding rechtspersonen
9. De Accountant en Witwassen
10. Rechercheren in open bronnen
11. Toepassing van de wet BIBOB
12. Trusts en trustkantoren
13. Witwassen
14. Zeggenschap criminelen binnen ondernemingen
15. Interviewtechniek
16. Waarnemen en observeren
17. Documentonderzoek
18. Aanpak woonfraude en woonoverlast
19. Onderzoek en Rapportage
- 20. Jurisprudentiebundel Recherchebureaus**
21. Particulier Recherchebureau in meer dan 160 vragen

Zie voor gepubliceerde boeken: www.bravenewbooks.nl/wdebets

ISBN 9789464923087

© 2023 Oktober - Willy Debets (WD Training en Advies)

Auteur: Willy Debets

Cover : Brave New Books

Druk : Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud	Pagina
1. Inschakeling Recherchebureau (proportionaliteit/subsidiariteit)	5
2. Recherchebureau moet identiteit opdrachtgever bekend maken.....	24
3. Schorsing en non-actiefstelling	24
4. Misbruik computer, e-mail en internet	31
5. Onvolledig onderzoek Recherchebureau.....	43
6. Nevenwerkzaamheden werknemer (in diensttijd).....	53
7. Verborgene camera / heimelijk filmen.....	60
8. Heimelijk gemaakte geluidsopnamen	82
9. Opnemen / uitzenden (telefoon)gesprekken.....	89
10. Observatie	91
11. Gebruik GPS-systeem voor controle werknemer of subject.....	118
12. Buurtonderzoek en (uitnodigingsbrief) interview	124
13. Huiszoeking door (ex)werkgever en Recherchebureau niet toegestaan	125
14. Recherchebureau géén geheimhouder ex art. 843a Rv	127
15. Betalen onderzoekskosten door subject	128
16. Incidentele vordering van werkgever tot inzage van in beslag genomen gegevensdragers van werknemer.....	160
17. Inzagerecht subject onderzoeksdossier (bij Recherchebureau)	161
18. Ontslag (op staande voet) overtreding bedrijfsreglement.....	163
18.1 Ontslag op staande voet algemeen wegens verzwijging, diefstal en fraude.....	173
18.2 Ontslag wegens alcohol op werkvloer	196
18.3 Ontslag wegens seksuele intimidatie.....	200
18.4 Ontslag wegens valsheid in geschrifte en liegen over CV + LinkedIn	204
18.5. Ontslag wegens plichtsverzuim, nevenwerkzaamheden,geheimhouding	211
18.6. Ontslag wegens misbruik diensttelefoon.....	225
18.7. Ontslag wegens verkoop bedrijfsgeheimen	227
18.8. Ontslag wegens schending concurrentiebeding.....	228
18.9. Ontslag wegens versturen ongewenste of bedreigende sms-je's.....	233
18.10 Ontslag wegens voorwetenschap overname	234
18.11 Ontslag wegens toespelen productinformatie aan toekomstige werkgever.....	234
18.12 Ontslag wegens (voortdurend) stalken collega.....	234
18.13 Ontslag wegens bedreiging/mishandeling controle of bedrijfsarts.....	235
18.14 Ontslag wegens niet meewerken aan onderzoek.....	236
18.15 Ontslag wegens belediging werkgever/werknemer (op facebook)	238

Jurisprudentiebundel Recherchebureaus

Particuliere recherchebureaus verrichten toedrachtonderzoeken waarbij hun rapportage gebruikt kan worden in zowel civielrechtelijke- als strafrechtelijke procedures. Een goed opgemaakte rapportage kan dienen als bewijs waarop het subject veroordeeld kan worden. Veelal zal een opdrachtgever ook de kosten van het rechercheonderzoek verhalen op het subject. Daarover is veel jurisprudentie voorhanden; zie hoofdstuk 15.¹ In deze bundel heb ik uitspraken opgenomen over onderwerpen die van groot belang zijn voor particuliere onderzoekers, bedrijfsrechercheurs en verder allen die belast zijn met het instellen van toedrachtonderzoeken. Uit deze (verkorte) uitspraken blijkt niet alleen hoe rechterlijke colleges oordelen over bepaalde onderwerpen (toetsingskaders) maar vooral een oordeel geven over de rechtmatigheid van een aantal handelingen van particuliere recherchebureaus. Lees voor een volledig beeld wel de hele uitspraak op Rechtspraak.nl!

1. Inschakeling Recherchebureau proportionaliteit/subsidiariteit

- **Rechtbank Limburg, 20 Februari 2023, ECLI:NL:RBLIM:2023:1284.**

Verzoek tot ontbinding arbeidsovereenkomst Mt-lid afgewezen. 'Dagdieverij' is niet komen vast te staan. **Rapport recherchebureau wordt gepasseerd, want er is geen sprake geweest van hoor en wederhoor.** (WD: uit vonnis: Vast staat dat de onderzoeker van (Recherchebureau) van [werkgever] geen contact mocht opnemen met [werknemer]. Er heeft dus geen wederhoor plaatsgevonden. Het gevolg daarvan is dat de visie van [werknemer] niet is meegenomen in het onderzoek. De onderzoeker van (Recherchebureau) stelt in het rapport zelf dat dat afbreuk kan doen aan de getrokken conclusies. De onderzoeker geeft verder aan dat de informatie die hij heeft gebruikt afkomstig is van [Mt-lid 2] en niet is verkregen door eigen onderzoek, met uitzondering van een onderzoek naar het e-mailverkeer (dat zal hierna worden besproken). Feitelijk heeft er – met uitzondering van het onderzoek naar het e-mail verkeer – dus geen onderzoek door (Recherchebureau) plaatsgevonden maar heeft zij de bevindingen van [werkgever] ([Mt-lid 2]) opgeschreven. Daar gaat geen toegevoegde waarde van uit). Geen duidelijke waarschuwing dat een enkele keer niet correct noteren van verlofuren en het vaak afwezig zijn op kantoor arbeidsrechtelijke consequenties zou hebben. Geen ontbinding op de e-grond. Een door werknemer tot werkgever gerichte brief heeft volgens werkgever ertoe geleid dat het vertrouwen in werknemer volledig is verdwenen. Het is wel duidelijk dat de verhoudingen verstoord zijn. Werkgever heeft echter niets gedaan om de verstoorde verhoudingen te herstellen. De kantonrechter kan niet vaststellen of de verstoring duurzaam is. Geen ontbinding op de g-grond.

- **Hoge Raad, 12 September 2023, ECLI:NL:HR:2023:1159.**

Cassatie arrest Gerechtshof 's-Hertogenbosch 2 November 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:3292. Belaging van ex-vriendin (art. 285b.1 Sr) en brandstichting in kantoorpand en auto van haar nieuwe partner (art. 157.1 Sr). Onrechtmatig particulier optreden. Verweer strekkende tot bewijsuitsluiting van gegevens die zijn verkregen door inzet van peilbaken en door fysieke observaties door particulier recherchebureau, art. 359a Sv. WD: in deze casus ging het over het feit dat het recherchebureau de peilbakengegevens en het observatierapport nadien aan de politie heeft overhandigd. Het subject vond dat deze gegevens moesten worden uitgesloten, dus bewijsuitsluiting. Het Hof ging daar niet in mee en keurde de actie goed, evenals de Hoge Raad.

• ¹ Recente uitspraak: Gerechtshof Amsterdam, 20 Juni 2023, ECLI:NL:GHAMS:2023:1494.

- **Rechtbank Rotterdam, 12 Juli 2023, ECLI:NL:RBROT:2023:7321.**

Ontslag op staande voet ten onrechte gegeven - inzetten onderzoeksbureau slechts aanvaardbaar onder zeer bijzondere omstandigheden. WD: werknemster had ernstige neklachten en was bezig met een integratietraject. Een recherchebureau heeft observaties uitgevoerd. WD: Uit het vonnis: *"Uit de rechtspraak volgt dat het doen controleren van een werknemer buiten diens weten door een onderzoeksbureau slechts aanvaardbaar is onder zeer bijzondere omstandigheden, waarin tegen de werknemer concrete ernstige verdenkingen zijn gerezen van ernstige overtredingen. Van zulke omstandigheden is in dit geval geen sprake. Op de mondelinge behandeling heeft (Werkgever) uitdrukkelijk aangegeven dat [verzoekster] werd verweten dat zij een ander verhaal had opgehangen bij de bedrijfsarts dan de feitelijke situatie, met andere woorden dat [verzoekster] tegen de bedrijfsarts heeft gelogen. Op de vraag van de kantonrechter wat de aanleiding voor het vermoeden was, heeft (werkgever), in de persoon van de heer (naam bestuurder) geantwoord, dat het een "onderbuikgevoel" betrof. (werkgever) heeft vervolgens haar vermoedens onderbouwd met de bevindingen die in het rapport van (naam) Bedrijfsrecherche zijn opgenomen en daarna een conclusie getrokken. Het vermoeden was dus niet gebaseerd op concrete feiten en/of omstandigheden, maar slechts op het gevoel van de directeur van (werkgever). Onder die omstandigheden is het niet te begrijpen waarom (werkgever) - bij het hebben van "vermoedens" - niet als eerste een gesprek met [verzoekster] is aangegaan. Zeker nu die "vermoedens" niet van dien aard waren dat (werkgever) [verzoekster] daarop niet had kunnen aanspreken. [verzoekster] was bovendien reeds aan het re-integreren. In plaats daarvan heeft (werkgever) **een onderzoeksbureau ingeschakeld, waarvan de inzet als buitenproportioneel moet worden geoordeeld.** Vooral nu de inzet van dit middel per definitie een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de betrokken werknemer met zich brengt."*

Het ontslag op staande voet is onterecht maar de arbeidsovereenkomst wordt wel ontbonden waarbij de werknemster achterstallig salaris, een vergoeding wegens onrechtmatige opzegging en een transitievergoeding van € 20.000.- krijgt.

- **Rechtbank Limburg, 5 September 2022, ECLI:NL:RBLIM:2022:6772.**

Werkgever laat zieke werknemer observeren door bedrijfsrecherchebureau. De kantonrechter acht dit prematuur en ontoelaatbaar. Reden om billijke vergoeding van € 55.000,00 bruto toe te wijzen. (inkomensschade € 30.000,00 en € 25.000,00 immateriële schadevergoeding). Daarbij rekent de kantonrechter het prematuur inschakelen van het recherchebureau door werkgever in ernstige mate aan. De kantonrechter is van oordeel dat het toe te wijzen bedrag van € 55.000,00 bruto aansluit bij de mate van ernstig verwijtbaar handelen van werkgever. WD: uit vonnis: *werknemer had ernstige medische klachten, was geopereerd en volgens de bedrijfsarts had hij geen praktisch aanwendbare restcapaciteit om te werken. Op enig moment gaat de werkgever in op geruchten van collega's van [verzoeker], dat hij tijdens zijn ziekteperiode en nadat hij aan zijn schouder is geopereerd, thuis aan het werk is. Deze geruchten geven de werkgever aanleiding om [Bedrijfsrecherche] in te schakelen. Dit bureau voert enige tijd - partijen verschillen van mening over de duur van de periode dat bureau [Bedrijfsrecherche] is ingeschakeld - observaties nabij de woning van [verzoeker] uit. De werknemer [verzoeker] betwist in de eerste plaats dat er collega's zijn die bij hem in de buurt wonen of die zijn huis passeren op weg van en naar het werk. Daarnaast weerspreekt [verzoeker] nadrukkelijk dat hij zich niet heeft gehouden aan voorschriften van behandelend arts en de bedrijfsarts. [verzoeker] voert in dat verband aan dat hij om zijn zinnen te verzetten op advies van de praktijkondersteuner op therapeutische basis lichte werkzaamheden in en om het huis heeft verricht, daarbij ondersteund door zijn schoonzoon. De kantonrechter is van oordeel dat de inzet van een recherchebureau een vergaand middel is dat niet lichtvaardig ingezet mag worden. Uitgangspunt daarbij is dat het doen controleren van een werknemer buiten zijn medeweten door een recherchebureau alleen dan aanvaardbaar is, wanneer sprake is van zeer bijzondere omstandigheden waarbij tegen de werknemer ernstige verdenkingen zijn gerezen ter zake van ernstige overtredingen, die een onderzoek buiten de werknemer om noodzakelijk maken. Daarvan is naar het oordeel van de kantonrechter in casu geen sprake en de*

kantonrechter acht de inzet van een recherchebureau dan ook volstrekt buitenproportioneel. *De inzet van dit middel brengt per definitie een ernstige inbreuk mee op de persoonlijke levenssfeer van de betrokken werknemer. Nadat de geruchten van collega's – die door [verweerder] niet bij naam worden genoemd en voor [verzoeker] anoniem blijven – [verweerder] hebben bereikt gaat zij zonder slag of stoot over tot het inschakelen van bureau [Bedrijfsrecherche], daarmee een onevenredig grote inbreuk makend op de privacy van [verzoeker]."*

- **Gerechtshof Den Haag, 27 Januari 2022, ECLI:NL:GHDHA:2022:57.**

Hof verklaart officier van justitie niet-ontvankelijk in de vervolging. Het voorbereidend onderzoek naar verzekeringsfraude is verricht door en in opdracht van een verzekeringsmaatschappij (tevens gedupeerde). Door de verzekeraar is géén aangifte gedaan en de verdachte is niet gehoord door een opsporingsambtenaar. De Officier van Justitie heeft vervolgd uitsluitend op basis van het onderzoeksrapport van het particulier recherchebureau. Naar het oordeel van het hof heeft de vervolging plaatsgevonden zonder dat van opsporing sprake is geweest. Met deze gang van zaken is een fundamentele inbreuk gemaakt op het strafvorderlijk systeem. Dat vereist dat vervolging plaatsvindt naar aanleiding van een opsporingsonderzoek. Opsporing gebeurt onder gezag van de officier van justitie door ambtenaren, die bij de wet zijn aangewezen (zie artikelen 132a, 141 en 167 van het wetboek van strafvordering). Deze bepalingen vormen het fundament voor een integere en onafhankelijke rechtspraak die de waarheidsvinding tot doel heeft. Door een inbreuk hierop te maken, is het wettelijk systeem in de kern geraakt.

- **Rechtbank Zeeland-West Brabant, 9 Maart 2021, ECLI:NL:RBZWB:2021:1118.**

Partneralimentatie – samenwonen als waren zij gehuwd ex 1:160 BW – afwijzing verzoek. Onvoldoende aangetoond dat is voldaan aan de door de Hoge Raad gestelde criteria. De rechtbank is van oordeel dat, hoewel de man zichtbaar veel moeite heeft gedaan, getuige de hoeveelheid stukken, foto's en gegevens, om te onderbouwen dat in het onderhavige geval sprake is van samenwonen, de samenwoning onvoldoende is komen vast te staan. De logboeken van de man tonen weliswaar aan dat partijen bijna dagelijks bij elkaar zijn, welke stelling immers niet door de vrouw is weersproken, echter niet is aangetoond dat de heer [de heer] buiten aanwezigheid van de vrouw toegang heeft tot haar woning of (structureel) gebruik maakt van de voorzieningen van de woning van de vrouw. De onderhavige situatie is dan ook anders dan in de door de man aangehaalde beschikking van het Hof Den Bosch (ECLI:NL:GHSHE:2017:245). Ook de door de man overgelegde bevindingen van het [bedrijf1] leiden niet tot de conclusie dat sprake is van samenwonen. Het [bedrijf1] heeft in een e-mailbericht van 6 Februari 2021 aan de heer [de heer] nota bene laten weten dat aan de man in Maart 2020 is bericht dat 'er geen noemenswaardige constatering zijn waargenomen. Bovendien blijkt uit het verweer van de vrouw, onderbouwd met camerabeelden van de woning van de heer [de heer] en de verklaringen van de voormalige bureaus van de vrouw, dat de heer [de heer] avonds bij de vrouw aankomt en diezelfde avond laat (vrijwel steeds rond 00.00 uur) weer thuiskomt in zijn eigen woning. Slechts sporadisch arriveert de heer [de heer] later dan 00.00 uur thuis. Hieruit kan naar het oordeel van de rechtbank worden afgeleid dat de heer [de heer] en de vrouw voornamelijk verblijven in hun eigen woning en dat van samenwonen geen sprake is. Gelet op de bovenstaande conclusies van de rechtbank, faalt het beroep van de man op artikel 1:160 BW en zal zijn verzoek worden afgewezen. De man heeft voorts verzocht om de vrouw te veroordelen tot vergoeding aan hem van de kosten, gemaakt door de inschakeling van het recherchebureau. De man heeft die kosten gesteld op € [xxxxxx] en dat bedrag onderbouwd door overlegging van de aan hem door het recherchebureau opgemaakte (voorschot-)facturen van in totaal genoemd bedrag. De vrouw heeft verweer gevoerd, stellende dat de kosten niet noodzakelijk waren, nu immers tussen haar en de heer [de heer] geen sprake is en was van een situatie als bedoeld in artikel 1:160 BW. De rechtbank oordeelt als volgt. Toekenning van een vergoeding van deze kosten zal slechts mogelijk zijn wanneer deze voldoen aan de dubbele redelijkheidstoets, dat wil zeggen dat inzet van het recherchebureau redelijk was en voorts de daarvoor gemaakte kosten redelijk zijn. Nu het onderzoek door het [bedrijf1] niet tot

de door de man gewenste conclusie heeft geleid dienen de daarmee gepaard gaande kosten voor zijn rekening en risico te komen. De rechtbank zal het verzoek van de man tot vergoeding van deze kosten daarom afwijzen.

• **Rechtbank Rotterdam, 28 Mei 2019, ECLI:NL:RBROT:2019:5172.**

Vernietiging ontslag op staande voet van werknemer die tijdens arbeidsongeschiktheid (na arbeidsongeval) intensief aan het sporten is. Werkgever heeft verzuimd werknemer te confronteren met haar bevindingen alvorens maatregelen te treffen. Werkgever had de werknemer kunnen waarschuwen en/of een deskundigenoordeel aan te vragen bij het UWV met betrekking tot de vraag of en zo ja in hoeverre [verzoeker] arbeidsongeschikt was en of hij voldoende meewerkte aan zijn re-integratie. Daarna had [verweester] eventueel kunnen overgaan tot een loonstop als bedoeld in artikel 7:629 lid 3 BW en indien dat geen effect zou hebben, een ontbindingsverzoek bij de kantonrechter kunnen indienen. Werkgever heeft dit alles niet gedaan maar direct na een bezoek aan de bedrijfsarts door de werknemer een recherchebureau opdracht gegeven een onderzoek in te stellen. Het recherchebureau heeft de werknemer intensief zien sporten. De rechtbank is van oordeel dat het ontslag op staande voet te prematuur was in dit geval. De opgevoerde kosten van het rechercheonderzoek kunnen niet als redelijk worden beschouwd nu het ontslag op staande voet geen stand houdt en [verweester] eerst andere minder kostbare, en minder vergaande mogelijkheden tot haar beschikking had om vast te stellen of [verzoeker] aan zijn re-integratieverplichtingen voldeed. Daarnaast valt niet in te zien dat het noodzakelijk was om het onderzoek een maand te laten duren en de kosten flink te laten oplopen, terwijl uit de stellingen van [verweester] volgt dat in de eerste week al diverse malen is waargenomen dat [verzoeker] zelf gebruikt maakte van een auto en een aantal keren in de sportschool trainde. Het verzoek wordt op grond van het voorgaande afgewezen. Wel wordt de arbeidsovereenkomst ontbonden en wijst de werknemer een transitievergoeding toe van € 1.615,00 bruto.

• **Rechtbank Midden-Nederland, 10 Mei 2019, ECLI:NL:RBMNE:2019:1791.**

Vrouw woont samen in de zin van art. 1:160 BW en niet als mantelzorger. Geen veroordeling kosten recherchebureau. Rechtbank is kritisch over het niveau en de controlebaarheid van onderzoek en toonzetting van de rapportage. *Toelichting:* Partijen zijn met elkaar getrouwd geweest. Tussen hen is de echtscheiding uitgesproken door de rechtbank Utrecht (nu rechtbank Midden-Nederland) bij beschikking van [datum 1] 2006. Deze beschikking is op [datum 2] 2006 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand te [plaatsnaam]. In de echtscheidingsbeschikking is bepaald dat de man met € 650,00 per maand dient bij te dragen in het levensonderhoud van de vrouw. Bij beschikking van 19 Augustus 2009 is dit bedrag gewijzigd naar € 1.042,00 per maand. De man verzoekt wijziging van de beschikking van 19 Augustus 2009 en verzoekt, zo mogelijk uitvoerbaar bij voorraad voor recht te verklaren dat de vrouw met ingang van 11 Juni 2018 samenwoont met een ander als ware zij gehuwd, zodat de alimentatieverplichting van de man met ingang van dat moment van rechtswege is geëindigd; de vrouw te veroordelen aan de man te voldoen, uiterlijk binnen één week na de datum van de beschikking, een bedrag van € 2.239,92 ter zake door hem onverschuldigd betaalde partneralimentatie te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 25 Oktober 2018 tot aan de dag der algehele voldoening; te bepalen dat de vrouw aan de man een bedrag verschuldigd is van € 5.249,00 onderzoekskosten recherchebureau en de vrouw te veroordelen dit bedrag aan de man te betalen binnen één week na de datum van de beschikking en te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 25 Oktober 2018 tot aan de dag der algehele voldoening. De rechtbank is van oordeel dat er sprake is van een duurzame affectieve relatie tussen de vrouw en de heer [A] waarin wordt samengewoond vanaf 11 Juni 2018 en dat er sprake is van het voeren van een gemeenschappelijke huishouding en wederzijdse verzorging. De rechtbank zal het verzoek van de man tot terugbetaling door de vrouw van de teveel betaalde alimentatie toewijzen, omdat de rechtbank vaststelt dat de vrouw met ingang van 11 Juni 2018 in de zin van artikel 1:160 BW en haar recht op partneralimentatie daarmee is geëindigd. De rechtbank zal het verzoek van de man om de vrouw te veroordelen in de kosten van het rechercheonderzoek afwijzen. Ingevolge artikel 6:96 BW komen kosten als

de deze voor (schade)vergoeding in aanmerking als zowel het inschakelen van het onderzoeksbureau als de daardoor gemaakte kosten redelijk zijn. De man heeft in Februari 2018, dus voor het moment dat er sprake was van een samenwoning, al opdracht gegeven voor het rechercheonderzoek. De vrouw had op dat moment (nog) geen meldingsplicht, immers zij woonde toen nog niet samen. Dat de man toen al een onderzoek is gestart, dient daarom voor zijn rekening en risico te komen. Daarnaast is de rechtbank kritisch over het niveau en de toonzetting van de rapportage en de kwaliteit van het onderzoek door [naam onderzoeksbureau]. Zo is er sprake van een zeer beperkt aantal observaties in een korte periode, namelijk tussen 5 Juni 2018 en 4 Augustus 2018 en is er in de periode daarvoor een onderzoek naar digitale bronnen en social media dat in het kader van de beantwoording van de vraag of de vrouw is gaan samenwonen in de zin van artikel 1:160 BW weinig toevoegt. Daarnaast is uit het rapport niet goed af te leiden wanneer precies zicht is gehouden op de woning van de vrouw en op welke momenten dan welke observaties zijn gedaan. Dat heeft tot gevolg dat de conclusies uit het rapport niet goed controleerbaar zijn aan de hand van de observaties en verdere informatie uit het rapport. Ten slotte vindt de rechtbank nog van belang dat de vrouw op toen de man haar dat vroeg heeft erkend dat zij samenwoonde en heeft aangeboden om over die periode de betaalde alimentatie terug te betalen.

- **Rechtbank Amsterdam, 4 Augustus 2017, ECLI:NL:RBAMS:2017:7799.**

Werkgever schakelt recherchebureau in naar aanleiding van klachten van ondergeschikten over restaurantmanager met een zeer langdurig dienstverband, in plaats van hem eerst om een reactie te vragen. Onderzoek levert niet veel op, maar is aanleiding voor werkgever om de manager een verbetertraject aan te bieden bij een andere vestiging en hem niet meer toe te laten tot zijn eigen vestiging. Een en ander leidt tot ernstige psychische klachten en een opname in een psychiatrisch ziekenhuis. De kantonrechter is van oordeel dat KFC jegens [verweerder] niet als goed werkgever heeft gehandeld. Na een langdurig dienstverband en een goede staat van dienst had het op de weg van KFC gelegen om de klachten van de shift leaders (zie 1.3) bespreekbaar te maken en [verweerder] gelegenheid te geven voor een reactie, in plaats van een Recherchebureau in te schakelen. Aangezien het vorenstaande impliceert dat KFC ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, is naast de transitievergoeding ook een billijke vergoeding toewijsbaar. Ontbinding van de arbeidsovereenkomst in het belang van werknemer op grond van (7:671b lid 6 sub b BW). De kantonrechter acht het billijk om aan [verweerder] een totale vergoeding (inclusief transitievergoeding) toe te kennen van € 185.000,- bruto.

- **Rechtbank Oost-Brabant, 8 Maart 2017, ECLI:NL:RBOBR:2017:1095**

Contradictoir. Onrechtmatige daad van Onderwijsadviesbureau KPC (onderzoeksbureau) jegens personeelslid van opdrachtgever? Uitbrengen van rapport zonder toepassing van hoor en wederhoor, schending van de beloofde vertrouwelijkheid en bespreken van de bevindingen en conclusies uit het rapport met de overige personeelsleden alvorens het betreffende personeelslid een redelijke termijn had gekregen om te reageren. Rechtbank oordeelt dat het onderzoeksbureau jegens eiser, een van de docenten die ontslag was aangezegd, onrechtmatig heeft gehandeld. De rechtbank is dan ook van oordeel dat KPC zich onzorgvuldig en onrechtmatig heeft gedragen jegens [eiser 1] en dat deze onrechtmatige gedragingen, nu KPC een professioneel onderzoeksbureau is, haar kunnen worden toegerekend. Verwijzing naar de schadestaatprocedure.

- **Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 10 Februari 2017, ECLI:NL:GHARL:2017:1015.**

Arbeidszaak. Ontslag op staande voet van statutair bestuurder na inzet van disproportionele onderzoeksmethodes is in strijd met goed werkgeverschap en ernstig verwijtbaar. Billijke vergoeding van € 20.000,- naast de contractuele 'exit regeling' bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst wordt in dit geval passend geacht. Door werkgever verzochte schadevergoeding voor gevreesde naheffingen als gevolg van onjuist privégebruik van de zakelijke auto afgewezen. Casus: Een werkgever schakelt een

recherchebureau in om haar commercieel directeur, tevens statutair bestuurder, te volgen. Het recherchebureau volgt de werknemer vanaf 23 September 2015 – uiteraard zonder zijn medeweten – en plaatst op 8 Oktober 2015 een peilbaken op zijn auto. Op 23 November 2015 moet de werknemer zijn mobiele telefoon en iPad inleveren, gevolgd door een vier uur lange ondervraging door twee medewerkers van het recherchebureau. In de afgelegde verklaring 'erkent' de werknemer slechts 50% van zijn werktijd te besteden aan werk, alsmede zijn auto ook voor privédoeleinden te gebruiken terwijl dat niet toegestaan is. De AvA ontslaat de werknemer met onmiddellijke ingang. De werknemer start een procedure waarin hij een groot aantal vergoedingen vordert.[23] De rechtbank en het hof stellen de werknemer in het gelijk, onder meer verwijzend naar de onderzoeksmethoden. Het hof constateert dat de werkgever niet eerst met de werknemer in gesprek is gegaan terwijl de verweten gedragingen daar aanleiding toe geven. Vervolgens zijn zware middelen ingezet door het recherchebureau: statisch en dynamisch observeren van de werknemer, plaatsen van een peilbaken, onder valse voorwendselen laten inleveren van telefoon en iPad, verhoor door rechercheurs en opstellen van het rapport. Van enige noodzaak voor de inzet van deze methodes is niet gebleken en de opsporingsmiddelen zijn daarmee disproportioneel, aldus het hof. Deze kwalificatie is mede van belang voor de hoogte van de billijke vergoeding aangezien de werkgever ernstig verwijtbaar handelt. De billijke vergoeding is desondanks 'slechts' € 20.000 (= één maandsalaris), al lijkt dit met name het gevolg te zijn van een aanzienlijke contractuele beëindigingsvergoeding, te weten € 345.694.-.

- **Rechtbank Den Haag, 2 Februari 2017, ECLI:NL:RBHA:2017:985**

Ontslag wegens plichtsverzuim. Plichtsverzuim is komen vast te staan, niet gebleken dat dit niet is toe te rekenen. Straf onevenredig zwaar. Verweerder heeft niet adequaat gereageerd op signalen en inschakelen recherchebureau was te zwaar middel. In het kader van het bij overweging 4.1 geconstateerde plichtsverzuim is gebleken dat verweerder in het rapport van Margolin van 6 Maart 2015, waarin is vermeld dat eiser een zwemschool was gestart in [plaats] en dat hij deze onderneming sinds September 2014 heeft gestaakt, geen aanleiding heeft gezien tot het stellen van vragen aan eiser en/of waarschuwen van hem. Hiermee heeft verweerder niet adequaat gereageerd op een signaal dat eiser relevante wijzigingen ter zake van nevenwerkzaamheden niet expliciet heeft gemeld. Eerst geruime tijd later, nadat medewerkers van de gemeente meldingen hadden gedaan omtrent eiser, is een nader onderzoek opgestart. Voorts is de rechtbank met eiser van oordeel dat het inschakelen van het recherchebureau naar aanleiding van de meldingen van medewerkers, gelet ook op de gehanteerde onderzoeksmethoden - zoals het langdurig en dagelijkse observeren van de woning van eiser en het zwembad waar hij werkzaamheden zou verrichten alsmede het ondervragen van derden - een te zwaar middel is geweest. Dit middel is ingezet, omdat was gemeld dat eiser was gesignaleerd bij het verrichten van nevenwerkzaamheden in het zwembad. Nu verweerder er reeds mee bekend was dat eiser in het verleden zijn eigen zwemschool had, verweerder eiser toestemming heeft verleend voor het verrichten van bedoelde werkzaamheden en eiser bij PROFAS ook heeft medegedeeld dat hij zelfstandig ondernemer was, had verweerder de feiten ook op andere wijze kunnen vaststellen. Eiser is immers open geweest op dit punt. Het had in de rede gelegen om eiser hierover nadere vragen te stellen. Ook had verweerder bij twijfel over de medische situatie van eiser de bedrijfsarts kunnen benaderen, teneinde eiser te laten oproepen voor een consult.

- **Rechtbank Oost-Brabant, 29 December 2016, ECLI:NL:RBOBR:2016: 7193**

Brigadier van politie veroordeeld voor vijfmaal opzettelijke schending van een ambtsgeheim, art. 272 Wetboek van Strafrecht. Opgelegd wordt een taakstraf voor de duur van 240 uren subsidiair 120 dagen hechtenis met aftrek van voorarrest en een voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van drie maanden met een proeftijd van twee jaren. De brigadier heeft informatie uit de politiesystemen gehaald en aan een kennis gegeven, een privédetective (particulier onderzoeker) en ex-politieman. Die had daarom gevraagd omdat hij de achtergrond van enkele deelnemers bij 2 televisieprogramma's natrok voor SkyHigh-tv namelijk "zo zijn we niet getrouwd" en "Gestalkt". De

privédetective is veroordeeld tot een taakstraf van 200 uur en een voorwaardelijke gevangenisstraf van 5 maanden wegens uitlokking.

- **Rechtbank Rotterdam, 17 September 2014, ECLI:NL:RBROT:2014: 7637.**

Mevrouw X, rijdend op haar scooter, is op 17 September 2004 ten val gekomen ten gevolge van een aanval van een loslopende hond. Zij stelt ernstig letsel aan haar onderbeen te hebben opgelopen ten gevolge waarvan zij arbeidsongeschikt is geraakt. De verzekeraar van de eigenaar van de hond heeft aansprakelijkheid erkend en voorschotten aan schade en kosten rechtsbijstand vergoed. Een neuroloog kan eind 2008 geen beperkingen van neurologische aard vaststellen. Er volgt een onderzoek door een psychiater die is ingeschakeld door betrokkene. De adviserend arts van de verzekeraar verwerpt – zonder onderzoek van betrokkene – de conclusie van deze psychiater en concludeert dat er sprake is van simulatie. De verzekeraar laat een persoonlijk onderzoek instellen, zonder overleg met betrokkene en zonder schriftelijk een besluit te nemen en heeft op 23 Februari 2012 – zonder overleg met [gedaagde1] en zonder haar toestemming – aan (naam onderzoeksbureau) een opdracht gegeven voor observatie van [gedaagde 1]. Dit heeft geleid tot een observatierapport van 10 April 2012. Het onderzoeksbureau heeft bij haar observatie onder meer video-opnamen gemaakt. De verzekeraar heeft het rapport en de video-opnamen vervolgens ter beschikking gesteld van haar medisch adviseur. Die concludeert op grond hiervan dat er geen beperkingen bij betrokkene zijn. De verzekeraar vordert in conventie de door haar gedane uitkeringen terug. De rechtbank oordeelt (zie HR 18 April 2014, ECLI:NL:HR2014:942) dat het persoonlijk onderzoek heeft plaats gehad in strijd met de Gedragscode Persoonlijk Onderzoek en onrechtmatig is jegens betrokkene. De resultaten worden buiten beschouwing gelaten, alsmede de hierop gebaseerde conclusies. De vordering in conventie tot terugbetaling van verrichte uitkeringen wordt afgewezen. In reconventie wordt op de vordering van betrokkene tot doorbetaling van de uitkeringen nader medisch onderzoek gelast.”

- **Hoge Raad, 27 Juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1558.**

Een verzekeringnemer meldt zich arbeidsongeschikt onder zijn arbeidsongeschiktheidsverzekering die hij bij Interpolis had afgesloten. De verzekeraar gaat over tot uitkeringen, maar verzoekt op een gegeven moment een onderzoeksbureau om een persoonlijk onderzoek naar de verzekeringnemer te verrichten. In dat kader wordt de verzekeringnemer gevraagd een vragenlijst in te vullen en gedurende een week een dagboek van zijn activiteiten bij te houden. Tevens is hij geobserveerd. Het onderzoeksbureau concludeert in diens rapport dat de verzekeringnemer bewust onjuiste informatie aan Interpolis heeft verstrekt. Interpolis deelt, onder verwijzing naar de polisvoorwaarden, aan verzekeringnemer mede dat de uitkering en de arbeidsongeschiktheidsverzekering worden beëindigd. Na enige tijd start Interpolis een procedure waarin zij de gedane uitkeringen (totaal € 56.198,34) en gemaakte kosten (€ 18.090,97) vordert van de verzekeringnemer. De gedane uitkeringen zouden onverschuldigd zijn betaald vanwege door de verzekeringnemer gepleegde fraude. De verzekeringnemer stelt onder meer dat de verzekeraar bij het persoonlijk onderzoek de – door het Verbond van Verzekeraars opgestelde – Gedragscode Persoonlijk Onderzoek (“de Gedragscode”) heeft geschonden. Het hof merkt in hoger beroep allereerst op dat de Gedragscode is gebaseerd op de **beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit**. Het beginsel van subsidiariteit brengt volgens het hof mee dat eerst plaats is voor het instellen van een persoonlijk onderzoek (in plaats van andere mogelijkheden van onderzoek) indien sprake is van een structureel weigeren van een verzekerde om medewerking te verlenen aan de behandeling van de schademelding. Vervolgens overweegt het hof, onder verwijzing naar het begrip ‘fraude’ in de Gedragscode, dat van een redelijk vermoeden van fraude (en daarmee van een goede reden voor persoonlijk onderzoek) sprake is indien bij de verzekeraar het vermoeden is gerezen en ook in redelijkheid heeft kunnen rijzen dat verzekerde verzekeraar bij de uitvoering van de schadebehandeling grondig en/of structureel misleidt of heeft misleid. Daarvan is volgens het hof niet gebleken en ook is geen sprake van een structureel gebrek aan medewerking van de verzekeringnemer en had Interpolis langs andere weg de feiten had kunnen vergaren die voor de beoordeling van de aanspraak op

de uitkering vereist waren. Het hof concludeert dat de verzekeraar een inbreuk heeft gemaakt op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de verzekeringnemer door in strijd met de Gedragscode een persoonlijk onderzoek in te stellen. Dit levert een onrechtmatige daad van de verzekeraar op, nu hier ook geen rechtvaardigingsgrond voor de inbreuk aanwezig is. Dit onrechtmatig verkregen bewijs kan volgens het hof niet in de procedure worden meegewogen. Het niet strookt niet met doel van zelfregulering – ook niet als de ernst van de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer gering is, zoals in de onderhavige zaak – om een verzekeraar die de Gedragscode schendt, te belonen door het onrechtmatig verkregen bewijs tot haar voordeel te laten strekken. Daarbij is ook van belang dat de verzekeraar onvoldoende alternatieve wijzen van informatieverzameling heeft aangewend en dat de verzekeringnemer niet door zijn opstelling de onoorbare wijze van bewijsgaring heeft uitgelokt of in de hand heeft gewerkt. De verzekeraar gaat in cassatie, maar dit pakt niet goed uit. De Hoge Raad brengt naar voren dat het Hof de beslissing van de verzekeraar om een persoonlijk onderzoek uit te voeren terecht heeft getoetst aan de in de Gedragscode uitgewerkte beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. Daarbij heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat eerst indien de conclusie gerechtvaardigd is dat het vragen van (nadere) medewerking van de verzekerde zelf geen zin heeft, tot het inzetten van het veel zwaardere middel van een persoonlijk onderzoek mag worden overgegaan. Dit is in de ogen van de Hoge Raad niet een onbegrijpelijke uitleg. Verder overweegt de Hoge Raad, onder verwijzing naar eerdere rechtspraak (HR 7 Februari 1992, NJ 1993/78 en HR 12 Februari 1993, NJ 1993/599), dat terzijdelegging van dat onrechtmatig bewijs slechts aan de orde kan zijn indien sprake is van bijkomende omstandigheden. Van dergelijke omstandigheden is hier volgens de Hoge Raad sprake. Het hof heeft namelijk mede het doel van de Gedragscode in aanmerking genomen, waarmee niet strookt dat in de omstandigheden van dit geval in strijd daarmee verkregen bewijsmateriaal toch door een verzekeraar kan worden gebruikt. Daarmee wordt de ruimte voor gebruik van onrechtmatig bewijs door verzekeraars sterk beperkt.

• **Rechtbank Oost-Brabant, 22 Mei 2014, ECLI:NL:RBOBR:2014:2701.**

Onrechtmatige daad door te handelen in strijd met de Wet Bescherming Persoonsgegevens, de Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus en met de Privacy gedragscode particuliere onderzoeksbureaus. [eiseres] is verwickeld in een alimentatieprocedure met haar ex-echtgenoot, de heer [ex-echtgenoot]. In het kader van die procedure heeft [ex-echtgenoot] opdracht gegeven aan (naam recherchebureau) om aan te tonen dat [eiseres] werkzaamheden verricht in de escortbranche. (naam recherchebureau) heeft daartoe de heer [pseudoklant] gevraagd met [eiseres] contact te leggen via de website van een escortbureau en van [eiseres] seksuele diensten af te nemen. Tegen vergoeding van de kosten heeft [pseudoklant] dit op 12 April 2013 gedaan en vervolgens heeft [pseudoklant] daarover een gedetailleerde verklaring afgelegd tegenover [rapporteur], rapporteur in het uitgebrachte rapport en tevens directeur van (naam recherchebureau). De verklaring van [pseudoklant] is integraal als bijlage aan het rapport gehecht. Het rapport is door (naam recherchebureau) aan [ex-echtgenoot] verstrekt, die het heeft ingebracht in de alimentatieprocedure. (naam recherchebureau) heeft [eiseres] niet geïnformeerd over het verrichtte onderzoek. Bij de beoordeling van de vraag of (naam recherchebureau) door de dienst daadwerkelijk af te nemen disproportioneel heeft gehandeld en daarmee heeft gehandeld in strijd met de vierde norm van art. 7.4 van de gedragscode is van belang dat in het kader van een alimentatieprocedure slechts van belang is of de wederpartij over inkomen beschikt of dit kan verwerven en niet op welke wijze hij dit inkomen verwerft. Daarvoor is minder informatie vereist dan wanneer bijvoorbeeld moet worden aangetoond dat iemand zware lichamelijke arbeid kan verrichten terwijl hij stelt daartoe niet in staat te zijn. (naam recherchebureau) heeft niet weersproken dat [eiseres] vooraf aan het verlenen van de dienst is betaald door [pseudoklant] en dat dit de gebruikelijke werkwijze is in de escortbranche. Het verschijnen op de afspraak en het aannemen van een betaling is afdoende bewijs van het feit dat [eiseres] inkomen uit werkzaamheden heeft. De rechtbank is dan ook van oordeel dat (naam recherchebureau) om aan te tonen dat [eiseres] inkomen verwierf, had kunnen en moeten volstaan met het maken van een afspraak via de website

en het doen van de betaling nadat [eiseres] op die afspraak was verschenen. Door dit niet te doen en de dienst daadwerkelijk af te nemen en daarvan gedetailleerd verslag te doen, heeft (naam recherchebureau) gegevens vastgelegd die voor de opdracht niet noodzakelijk waren, waarmee (naam recherchebureau) onzorgvuldig jegens [eiseres] heeft gehandeld. Tevens heeft (naam recherchebureau) in strijd met art. 8.1. van de gedragscode [eiseres] **niet** geïnformeerd dat zij onderwerp van onderzoek was en dat persoonsgegevens van haar werden verwerkt. Het verweer van (naam recherchebureau) dat [eiseres] dan mogelijk haar werkzaamheden zou hebben gestaakt, zodat zij alsnog in de alimentatieprocedure had kunnen betogen dat zij niet in haar eigen onderhoud kon voorzien, gaat niet op. Indien [eiseres] uit eigen beweging haar werkzaamheden zou staken, zou dit immers niet kunnen leiden tot het oordeel dat zij niet in haar levensonderhoud kan voorzien. Ook het verweer dat [pseudoklant] geen werknemer van (naam recherchebureau) is en daarom niet is gebonden aan de gedragscode, gaat niet op. (naam recherchebureau) heeft [pseudoklant] ingeschakeld en is en blijft verantwoordelijk voor de wijze waarop het onderzoek wordt uitgevoerd en daarover wordt gerapporteerd. Daarmee staat vast dat (naam recherchebureau) onrechtmatig jegens [eiseres] heeft gehandeld door te handelen in strijd met de gedragscode. (naam recherchebureau) heeft tevens gehandeld in strijd met artikel 11 en artikel 34 van de WBP, respectievelijk door meer gegevens te verwerken dan noodzakelijk en door [eiseres] niet te informeren dat haar persoonsgegevens werden verwerkt. (naam recherchebureau) is daarom op grond van artikel 49 lid 2 WBP gehouden [eiseres] een naar billijkheid te bepalen schadevergoeding te betalen. De door [eiseres] gevorderde € 7.500,- komt de kantonrechter bovenmatig voor. Dit bedrag is niet in overeenstemming met de jurisprudentie waar [eiseres] naar verwijst. Tevens is van belang dat de door [eiseres] gestelde schade voor een belangrijk deel niet is veroorzaakt door de onrechtmatige gedragingen van (naam recherchebureau), maar doordat [ex-echtgenoot] in bredere kring bekend heeft gemaakt dat [eiseres] escortwerkzaamheden verricht. De kantonrechter zal de door (naam recherchebureau) te betalen schadevergoeding in billijkheid vaststellen op € 2.500,-. (naam recherchebureau) heeft niet weersproken dat over het toe te wijzen bedrag wettelijke rente is verschuldigd met ingang van 13 Juli 2013. (naam recherchebureau) wordt als de overwegend in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de kosten van de procedure.

- **Hoge Raad, 18 April 2014, ECLI:NL:HR:2014:942.**

Vervolg op arrest Gerechtshof Den Bosch van 11 September 2012, ECLI:NL:GHSHE:2012:BX9465. In dit arrest ging het om een verzekerde van Interpolis (de rechtsvoorgangster van Achmea). Op grond van de door hem afgesloten arbeidsongeschiktheidsverzekering (AOV) ontving hij een arbeidsongeschiktheidsuitkering. Interpolis had vragen, maar legde die niet eerst voor aan de verzekerde en stelde direct een persoonlijk onderzoek in. Dit onderzoek werd uitgevoerd door een extern onderzoeksbureau. Omdat uit het onderzoek zou blijken dat de verzekerde bewust onjuiste informatie had versterkt, beëindigde Interpolis de uitkering. Interpolis vorderde de reeds betaalde uitkering en vergoeding van de kosten die gemaakt waren van het onderzoeksrapport. In de procedure bij de Hoge Raad kwam aan de orde of de uitkomst van het persoonlijk onderzoek naar verzekeringsfraude als bewijs mocht worden gebruikt. Het Hof vond van niet. Ter motivering wees het Hof naar de Gedragscode waarin proportionaliteit en subsidiariteit verankerd liggen. Dit persoonlijk onderzoek leverde een schending van de in de Gedragscode vastgelegde beginselen. Volgens het Hof mocht de verzekeraar pas tot dit onderzoek overgaan wanneer de verzekerde zijn medewerking weigerde, wat hier niet het geval bleek. Ook vond het Hof dat Interpolis geen redelijk vermoeden had van structurele misleiding door de verzekerde. Daarom was het verworven bewijs onrechtmatig verkregen en mocht dit niet worden gebruikt. Interpolis was het niet eens met de uitspraak van het Hof en ging in cassatie bij de Hoge Raad. Deze bevestigde de uitspraak van het Hof en veroordeelde Interpolis in de kosten van het cassatieberoep.

- **Rechtbank Amsterdam, 2 Januari 2014, ECLI:NL:RBAMS:2014:10.**

In deze zaak ging het om een whiplashslachtoffer 'X'. Zij was als bestuurder van een auto door de verzekerde van Reaal van links aangereden. Reaal erkende aansprakelijkheid. Een neuroloog verricht op verzoek van partijen een medische expertise. De neuroloog kan geen aandoening voor de klachten van X vinden. De neuroloog rapporteert: "Betrokkene presenteert een scala aan klachten en beperkingen. Zij geeft aan dat zij nauwelijks belastbaar is en zowel 's morgens als 's middags deels in bed doorbrengt. Zij heeft een laptop waarop zij in bed de krant kan lezen, haar e-mails kan zien en als het haar lukt deze te beantwoorden. Zij wendt haar energie aan om 'er te zijn' als haar zoontje thuis is en daarnaast doet zij nauwelijks iets." Reaal geeft een bureau opdracht om "deskresearch" te doen. Dit bureau concludeert dat X "actiever lijkt te zijn dan wat ze heeft verklaard." Onder meer had het bureau gerapporteerd: "Zo kan ze bijvoorbeeld meer dan alleen maar e-mails beantwoorden (ze is actief op diverse forums en schrijft blogs), lijkt ze actief (op zoek) te zijn met zaken gerelateerd aan recruitment en lijkt ze een actiever sociaal leven te hebben dan wat ze heeft verklaard." Voor Reaal was dit aanleiding te concluderen dat er gereede twijfel was over de juistheid of volledigheid van de feiten en omstandigheden zoals door X zijn gepresenteerd. Reaal besluit dan tot een persoonlijk onderzoek in de vorm van observatie. Het onderzoeksbureau concludeert: "Tijdens de observatie is naar voren gekomen dat betrokkene actief is geweest met verschillende activiteiten waaronder het meerdere malen brengen en halen van haar kind naar en van school; het op verschillende dagen winkelen en spullen kopen in verschillende winkels (...); het aanwezig zijn als een begeleider van schoolkinderen bij een ijsbaan en vermoedelijk ook bij een kinderfeest en het sporten in een sportschool. Betrokkene is daarbij meerdere malen waargenomen terwijl ze gevulde tassen bij zich droeg. Op een aantal dagen (15, 16 en 22 December 2010) is betrokkene in het geheel niet waargenomen. Ook stonden de voertuigen voor de woning op alle dagen op dezelfde wijze geparkeerd en lag er een pak sneeuw op de voertuigen. Tevens is er geen brandend licht in de woning waargenomen. Vermoedelijk is betrokkene op deze dagen op vakantie geweest of iets dergelijks. Op geen enkel moment zijn er tijdens de observatie ogenschijnlijk enige fysieke beperkingen bij betrokkene waargenomen".

Dit onderzoeksrapport leidt kennelijk tot een geschil over de afwikkeling van de letselschade van X. In de onderhavige deelgeschilprocedure vordert X in elk geval voor de rechtbank Amsterdam dat het ingestelde onderzoek onrechtmatig is en dat de resultaten van het onderzoek buiten beschouwing moeten worden gelaten en de afwikkeling van de letselschade dient plaats te vinden op basis van het rapport van de neuroloog. De rechtbank overweegt dat de conclusies van het deskresearchbureau (het feitenonderzoek) het verrichten van een persoonlijk onderzoek niet konden rechtvaardigen: "Dat het feitenonderzoek onvoldoende uitsluitsel gaf over feiten en omstandigheden die nodig waren om tot een verantwoorde beslissing over de aanspraak of hoogte van een schadevergoeding te komen, is niet gebleken. Evenmin hebben de feiten en omstandigheden die uit het feitenonderzoek waren gebleken bij Reaal het redelijk vermoeden van fraude mogen postvatten. Uit het feitenonderzoek blijkt naar het oordeel van de rechtbank immers niet dat [X] activiteiten verrichtte die zij op grond van de door haar genoemde klachten niet aankon. De door [onderzoeksbureau] in het rapport betreffende het feitenonderzoek genoemde activiteiten, namelijk de activiteiten die zijn vermeld onder 3 van het rapport, betreffen hoofdzakelijk voornemens voor activiteiten waarvan niet duidelijk is of deze daadwerkelijk zijn uitgevoerd, en voor zover [X] wel daadwerkelijk actief is geweest, bestaat dat enkel uit het tillen van haar zoon op een foto, dat een momentopname kan zijn geweest, en uit het actief zijn op internet, hetgeen nog mogelijk is met de klachten die zij stelde te hebben. Van uitgebreide en fysieke belastende activiteiten, die niet mogelijk zouden zijn in combinatie met de door [X] genoemde klachten, is niet gebleken. Als Reaal al twijfel zou hebben gekregen op grond van het feitenonderzoek, dan had zij [X] om opheldering kunnen vragen. Dat [X], zoals Reaal heeft gesteld, daar dan waarschijnlijk niet juist op zou antwoorden, is niet gebleken. Niet gebleken is dat Reaal zou hebben geprobeerd om vragen aan [X] te stellen. Op geen enkele wijze is uit het dossier gebleken dat [X] eerder niet naar eer en geweten antwoord zou hebben gegeven op aan haar gestelde vragen." De rechtbank wijst het verzoek van X te verklaren voor recht dat het persoonlijk onderzoek onrechtmatig was toe.

- **Rechtbank Breda, 24 April 2013, BZ9126.**

Werknemer is met neklachten uitgevallen. Volgens bedrijfsarts is deze voor 2 tot 3 uur per dag belastbaar. Werkgever (Keukenkampioen) krijgt anonieme tip over werkzaamheden die werknemer zou verrichten bij het bedrijf van zijn schoonvader nadat hij werk bij werkgever gestaakt heeft. Werkgever schakelt (naam)Bedrijfsrecherche in en stelt vast dat werknemer een aantal keren ander werk doet, al is niet helemaal duidelijk wat precies. Ontslag op staande voet houdt in kort geding geen stand. Werknemer heeft zich aan de aanwijzingen van de bedrijfsarts gehouden, dus geen grove veronachtzaming van plichten. Werknemer had wel open kaart moeten spelen, maar stilzwijgen is geen bedrog in de zin van 7:678 sub d. De kantonrechter is van oordeel dat [eiser] over de activiteiten voor zijn schoonvader had moeten spreken. Het is onbegrijpelijk dat daarover in de contacten met de werkgever, maar ook met bedrijfsarts en begeleidend medici niet gesproken is, omdat hierdoor geen volledig beeld van de omvang van de beperkingen op grond van zijn arbeidsongeschiktheid is ontstaan. [eiser] kan daarom verweten worden dat hij heeft gezwegen, waar hij had moeten spreken. Echter dit zwijgen rechtvaardigt naar het oordeel van de kantonrechter nog niet een ontslag op staande voet. De Keukenkampioen was bekend met het bedrijf van de schoonvader en mogelijke activiteiten van [eiser] daarin. Ook zij had dit onderwerp ter sprake kunnen brengen. Bovendien had zij er voor kunnen kiezen om na een anonieme melding over deze activiteiten van [eiser] daarover hetzij rechtstreeks met [eiser] in gesprek te gaan, dan wel via de bedrijfsarts een nieuw oordeel over de belastbaarheid te vragen of via de bedrijfsarts naar verdere activiteiten te vragen. Door niet expliciet naar de activiteiten te vragen, kan ook niet aangenomen worden dat [eiser] De Keukenkampioen hierover bewust heeft voorgelogen (of heeft bedrogen), zoals De Keukenkampioen [eiser] verwijt. De Keukenkampioen meet zich nu op basis van de door (naam) Bedrijfsrecherche gedane constatering eigenmachtig min of meer een medisch oordeel over de belastbaarheid aan, waar dit niet aan haar of aan (naam) Bedrijfsrecherche, maar aan de bedrijfsarts is voorbehouden. De Keukenkampioen had [eiser] naar de geconstateerde feiten kunnen en moeten vragen en voor de verzuimbegeleiding de bedrijfsarts moeten inschakelen. Er kan in de feitelijke gang van zaken geen rechtvaardiging gevonden worden aan de inschakeling van de bedrijfsarts voorbij te gaan en in plaats daarvan voor (naam) Bedrijfsrecherche te kiezen. De keuze van De Keukenkampioen daarvoor is helemaal slecht voorstelbaar gelet op de door [eiser] gegeven machtiging aan de bedrijfsarts om medisch advies in te winnen – hetgeen het nodige had kunnen verduidelijken. In het plan van aanpak wordt ook nog gesproken over een herbeoordeling van de situatie na het bekend worden van een uitslag van een MRI-scan bij [eiser], maar daarvan is geen gebruik gemaakt. De Keukenkampioen had met medewerking van [eiser] over alle noodzakelijke gegevens kunnen beschikken en nadere afspraken over de belastbaarheid en inzetbaarheid van [eiser] kunnen maken. De kantonrechter veroordeelt De Keukenkampioen om [eiser] binnen 14 dagen na het wijzen van dit vonnis tot zijn aangepaste werkzaamheden toe te laten en mocht blijken dat [eiser] volledig hersteld is van zijn arbeidsongeschiktheid, tot zijn werk als verkoper B toe te laten, een en ander onder de voorwaarden gesteld door een (bedrijfs-) verzekeringsarts dan wel onder de gebruikelijke voorwaarden, op straffe van een dwangsom van € 100,-- per dag verschuldigd aan [eiser] voor elke dag dat De keukenkampioen na betekening van dit vonnis in gebreke blijft daaraan te voldoen met een maximum van € 7.500,-.

- **Rechtbank Zutphen, 12 December 2012, LJN: BY6138.**

Man huurt detectivebureau in om te onderzoeken of zijn ex-vrouw een relatie is aangegaan met een andere man, met als doel om van zijn alimentatieverplichting af te komen. De vrouw wordt langdurig en systematisch geobserveerd, zonder dat zij daar weet van heeft. Er wordt gebruik gemaakt van beelden die zijn opgenomen met een verborgen camera. Ook is een GPS-tracking systeem heimelijk op de auto geplaatst. De vrouw wordt ook gevolgd bij (privé-)activiteiten buiten de woning. Rechtbank acht deze handelingen onrechtmatig. Op zichzelf is het niet onrechtmatig om in een civiele procedure bewijs tegen een persoon te vergaren zonder dat die persoon zich daarvan bewust is. Bij alimentatiekwesties als de onderhavige kan niet altijd eraan worden ontkomen dat de alimentatiegerechtigde wordt geobserveerd. Bij de beoordeling van de gehanteerde

onderzoeksmethoden geldt in de eerste plaats het beginsel van **proportionaliteit**, hetgeen wil zeggen dat het gekozen middel evenredig moet zijn aan het met de inzet van dat middel beoogde doel. In de tweede plaats geldt het **subsidiariteitsbeginsel**. Volgens dit beginsel dient van het gebruik van een zwaar middel te worden afgezien indien het doel ook op een minder ingrijpende manier bereikt kan worden. [gedaagde sub 1] en [gedaagde BV sub 2] hebben aangevoerd dat zij in deze hebben gehandeld overeenkomstig de Privacy gedragscode, zoals die is opgesteld door de Vereniging van Particuliere Beveiligingsorganisaties. [gedaagde sub 1] en [gedaagde BV sub 2] hebben dit verweer niet nader geadstrueerd door middel van verwijzingen naar artikelen uit bedoelde gedragscode. Op zichzelf is het juist dat bedoelde code een normering inhoudt van de gedragingen van particuliere recherchebureaus, maar daarmee is niet gezegd dat handelen overeenkomstig de Privacy gedragscode niet onrechtmatig kan zijn, meer in het bijzonder indien het handelen als een strafbaar feit kan worden gekwalificeerd. Aan de andere kant geldt dat handelen in strijd met de Privacy gedragscode, gelet op de strekking daarvan, in beginsel wel onrechtmatig is jegens de geobserveerde persoon. Het verweer van [gedaagde sub 1] en [gedaagde BV sub 2] dat zij niet onrechtmatig kunnen handelen en dat dat hooguit het geval kan zijn ten aanzien van de ex-partner van [eiseres] (omdat die aan [gedaagde BV sub 2] opdracht heeft gegeven om [eiseres] te observeren en het de ex-partner is die gebruik maakt van het door [gedaagde sub 1] verzamelde materiaal), wordt verworpen. De aan [gedaagde BV sub 2] verstrekte opdracht vormt immers op geen enkele wijze een vrijbrief voor [gedaagde sub 1] om onrechtmatig te handelen. Dit verweer is bepaald ongerijmd te noemen. [gedaagde sub 1] en [gedaagde BV sub 2] zullen toch niet willen beweren dat het [gedaagde sub 1] is toegestaan om iemand te vermoorden als een derde daarvoor opdracht heeft gegeven? Met betrekking tot het plaatsen van het GPS-baken onder de privéauto van [eiseres] heeft [gedaagde sub 1] onrechtmatig jegens [eiseres] gehandeld. Met dit GPS-systeem kan immers de locatie van de auto continu (derhalve 24 uur per dag) worden vastgesteld en doorgegeven. Een dergelijk bijzonder opsporingsmiddel mag door de politie niet worden ingezet, anders dan na voorafgaande toestemming van de rechter-commissaris in strafzaken. Een gewone burger als [gedaagde sub 1] is dan ook niet toegestaan om een dergelijk middel in te zetten. Die bevoegdheid kan [gedaagde sub 1] ook niet ontlenen aan artikel 7.4 van de Privacy gedragscode en de daarop gegeven toelichting (productie 10c van [eiseres]), reeds omdat bedoelde code geen wet in formele dan wel materiële zin is die zou kunnen derogeren aan voormeld strafvorderlijk uitgangspunt. **Overigens heeft [gedaagde sub 1] in deze niet overeenkomstig de Privacy gedragscode gehandeld nu het baken is aangebracht op een privéauto die -onweersproken- door [eiseres] niet bedrijfsmatig wordt gebruikt.** [gedaagde sub 1] heeft met het plaatsen van het GPS-baken een zeer vergaande inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van [eiseres] gemaakt, die bovendien niet evenredig is met betrekking tot het te bereiken doel. Aan de onrechtmatigheid doet niet af dat bij gebrek aan een deugdelijk verweer van [eiseres] ervan moet worden uitgegaan dat het GPS-baken op 16 Januari 2012 is geplaatst en dat dit dezelfde dag nog door garagehouder -aan wie [eiseres] de auto had afgegeven voor een onderhoudsbeurt- is ontdekt, zodat de inbreuk op de privacy niet langdurig is geweest. **Met het plaatsen van verborgen camera's in de gemeenschappelijke hal van het appartementencomplex en de hiervoor vermelde gang in combinatie met het vervaardigen van beelden van personen met behulp van die camera's, heeft [gedaagde sub 1] zich schuldig gemaakt aan een misdrijf, hetgeen zonder meer onrechtmatig is.** Onweersproken is immers gebleven dat appartementencomplex een besloten complex is en dat het voor derden nagenoeg onmogelijk is om het appartementencomplex te betreden zonder medewerking van een van de bewoners. [gedaagde sub 1] heeft ter comparitie erkend dat je zonder sleutel of pas de hal van het appartementencomplex, die toegang geeft tot de appartementen, niet binnenkomt. **Daarmee is ook de algemene ruimte binnen het appartementencomplex een besloten lokaal als bedoeld in artikel 138 Sr.** Tot slot wordt nog opgemerkt dat artikel 7.5 en de daarop gegeven toelichting van de Privacy gedragscode (productie 10c van [eiseres], bladzijden 33, 34 en 35) geen vrijbrief vormt voor het gebruik van verborgen camera's op besloten plaatsen en dat ook nog eens zonder dat de mogelijke inzet van

verborgen camera's van te voren kenbaar is gemaakt. Waarom [gedaagde sub 1] en [gedaagde BV sub 2] menen dat het -langdurig- gebruik van verborgen camera's in dit geval wel toelaatbaar is, is de rechtbank een volkomen raadsel. Het is tevens zorgwekkend te noemen dat een gewezen politieambtenaar als [gedaagde sub 1] zich niet (meer) ervan bewust is, dat hier door hem grenzen aanzienlijk zijn overschreden. Uit de gedetailleerde omschrijving van talrijke observaties in het door [gedaagde sub 1] opgestelde onderzoeksrapport kan geen andere conclusie worden getrokken dan dat [gedaagde sub 1] [eiseres] gedurende de onderzoeksperiode van drie maanden langdurig en systematisch heeft geobserveerd, waarbij [gedaagde sub 1] [eiseres] en haar vriend ook buiten het appartementencomplex veelvuldig heeft gevolgd. **De rechtbank verklaart voor recht dat [gedaagde sub 1] onrechtmatig jegens [eiseres] heeft gehandeld door een GPS Tracking systeem onder haar auto te plaatsen; gebruik te maken van verborgen camera's aangebracht in het appartementencomplex; eiseres] heimelijk langdurig en systematisch te observeren en eiseres] langdurig en systematisch te volgen bij het verrichten van (privé)activiteiten buiten haar woning en het appartementencomplex,** veroordeelt [gedaagde sub 1] tot vergoeding van de schade, welke [eiseres] lijdt of nog zal lijden als gevolg van het onrechtmatig handelen van [gedaagde sub 1] jegens [eiseres], op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 3 Juli 2012 tot aan de dag van algehele voldoening; veroordeelt [gedaagde sub 1] in de proceskosten, aan de zijde van [eiseres] tot op heden begroot op € 1.252,17, te vermeerderen met de wettelijke rente over dit bedrag met ingang van de veertiende dag na betekening van dit vonnis tot de dag van volledige betaling, veroordeelt [gedaagde sub 1] in de nakosten aan de zijde van [eiseres] begroot op een bedrag van € 131,00 ter zake van salaris van de advocaat en veroordeelt [gedaagde sub 1] voorwaardelijk, voor het geval [gedaagde sub 1] niet binnen 14 dagen na aanschrijving in der minne aan de in dit vonnis uitgesproken veroordeling voldoet en indien betekening plaatsvindt en noodzakelijk is, in de kosten van betekening, tot op heden begroot op € 68,00 voor salaris van de advocaat en de kosten van het betekeningsexploit, verklaart dit vonnis -met uitzondering van de hiervoor onder 6.1. gegeven verklaring voor recht- uitvoerbaar bij voorraad.

- **Gerechtshof 's-Hertogenbosch, 4 September 2012, LJN: BX9465.**

Arbeidsongeschiktheidsverzekering. De feiten en omstandigheden die verzekeraar heeft aangevoerd om het instellen van het persoonlijk onderzoek te rechtvaardigen, hebben – ook gezamenlijk en in samenhang gezien – bij Interpolis (nu Achmea) niet in redelijkheid het vermoeden kunnen doen postvatten dat verzekerde haar bij de uitvoering van de schadebehandeling grondig en/of structureel heeft misleid. Het onderzoek was een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van verzekerde. Het hof zal zich wat de toetsing van het instellen van het onderzoek betreft dan ook beperken tot de vragen of bij Interpolis begin Juli 2006, toen zij Onderzoeks- en Adviesbureau [naam bureau] tot de uitvoering van het persoonlijk onderzoek opdracht gaf, gerede twijfel was ontstaan over de juistheid of volledigheid van de resultaten van het feitenonderzoek, zodanig dat bij de hem een redelijk vermoeden van fraude is ontstaan, en **of Interpolis bij de beslissing over het instellen van het onderzoek de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit in acht heeft genomen.** Interpolis, die [appellant] in het kader van het persoonlijk onderzoek gedurende acht dagen heeft laten observeren (en volgen), en videobeelden van hem heeft laten vervaardigen, heeft met het onderzoek inbreuk gemaakt op [appellant]s recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. Een inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer levert in beginsel een onrechtmatige daad op, maar de aanwezigheid van een rechtvaardigheidsgrond kan aan een dergelijke inbreuk het onrechtmatige karakter ontnemen. Of zulk een rechtvaardigingsgrond zich voordoet, kan slechts worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden van het geval door tegen elkaar af te wegen enerzijds de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en anderzijds de belangen die met de inbreuk makende handelingen redelijkerwijs kunnen worden gediend. Voor de beoordeling of in het onderhavige geval Interpolis een succesvol beroep op een rechtvaardigingsgrond toekomt is van belang dat Interpolis zich niet gehouden heeft aan de Gedragscode Persoonlijk

Onderzoek, die, zoals hiervoor reeds is overwogen, door het Verbond van Verzekeraars in het leven is geroepen om personen naar wie een persoonlijk onderzoek wordt ingesteld te beschermen tegen onnodige inbreuken op de persoonlijke levenssfeer en om de gedragingen van verzekeringsmaatschappijen op dit gebied toetsbaar te maken, en waarin derhalve de vorenbedoelde afweging geacht moet worden al een belangrijke belichaming te hebben gevonden. Hoewel de ernst van de inbreuk op het recht van [appellant] op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer beperkt is gebleven, ziet het hof, nu Interpolis haar belang bij het instellen van het persoonlijk onderzoek op het moment dat zij daartoe besloot niet hard heeft kunnen maken en evenmin bijkomende omstandigheden heeft gesteld die tot een ander oordeel nopen, geen rechtvaardigingsgrond aanwezig die aan de inbreuk het onrechtmatige karakter kan ontnemen. In het onderhavige geval had, zoals het hof heeft overwogen, Interpolis geen redelijk vermoeden dat [appellant] strafbaar had gehandeld, terwijl ze bovendien andere mogelijkheden van onderzoek die tot hetzelfde resultaat hadden kunnen leiden onbenut gelaten. Het hof zal de resultaten van het persoonlijk onderzoek bij de verdere beoordeling dan ook buiten beschouwing laten. Achmea wordt veroordeeld tot terugbetaling hetgeen appellant aan Interpolis heeft betaald alsmede de proceskosten.

- **Rechtbank Maastricht, 7 Februari 2012, LJN: BV9195.**

Werknemer op 14 December 2011 op staande voet ontslagen. Hij gaat in beroep. Rechtbank: vooropgesteld zij, dat de inbreuk op de belangen van de betrokkene (in casu: [eiser]) niet onevenredig mag zijn in verhouding tot het met het onderzoek te dienen doel (**proportionaliteit**) en dit doel in redelijkheid niet op een andere, voor de betrokkene minder nadelige, wijze moet kunnen worden verwezenlijkt (**subsidiariteit**). Uit het door (naam recherchebureau) opgemaakte rapport d.d. 14 December 2011 blijkt dat het doel van het onderzoek is een beeld te krijgen van de rechtmatigheid betreffende de ingediende declaraties. Het inschakelen van een recherchebureau zonder medeweten van [eiser] is in strijd met de eerder tussen partijen op 20 Oktober 2010 gemaakte en bij brief van 22 Oktober 2010 schriftelijk bevestigde afspraken. Zonder nadere toelichting, die evenwel niet door Mazon is gegeven, is niet duidelijk waarom begin Januari 2011 geen evaluatiegesprek heeft plaatsgevonden, zoals partijen op 20 Oktober 2010 hebben afgesproken en bij brief van 22 Oktober 2010 door Mazon schriftelijk is bevestigd. In dat gesprek had dan bezien kunnen worden of de door [eiser] ingediende declaraties naar behoren waren en zo niet alsnog het track- en tracesysteem ingebouwd kunnen worden. Mazon stonden andere, minder vergaande, maatregelen ten dienste dan het inschakelen van een recherchebureau. Voorts ontbreken over de periode Oktober 2010 tot Augustus 2011 verslagen van gesprekken waarin [eiser] op de onjuistheid van zijn handelen wordt gewezen en bij het uitblijven van verbetering een beëindiging van het dienstverband in het vooruitzicht wordt gesteld. Onder die omstandigheden was het een onevenredige en ongepaste maatregel om buiten [eiser] om aan een recherchebureau opdracht te geven onderzoek te doen naar de rechtmatigheid van de door [eiser] ingediende declaraties. In deze situatie had van Mazon als zorgvuldig handelend werkgever verwacht mogen worden [eiser] tijd en gelegenheid te geven om integraal kennis te nemen van de inhoud van de in het rapport neergelegde bevindingen van het recherchebureau en op een later tijdstip een vervolgesprek met [eiser] te voeren. De werkgever (Mazon) wordt bij wijze van voorlopige voorziening veroordeeld om het salaris te betalen vanaf 14 December 2011. De vordering van de werknemer tot wedertewerkstelling wordt afgewezen.

- **Rechtbank Haarlem, 19 December 2011, LJN: BW4123.**

Ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Verzoek werknemer, nadat werkgever haar eerdere verzoek had ingetrokken. Het toetsingskader aan de hand waarvan de hoogte van een door werkgever aan werknemer te betalen vergoeding zal worden beoordeeld, wordt in beginsel gevormd door beantwoording van de vraag of werkgever na intrekking van haar eerdere ontbindingsverzoek een substantiële en geloofwaardige poging heeft gedaan werknemer opnieuw een zinvolle kans te bieden zijn werkzaamheden voort te zetten, dan wel een andere passende plaats binnen de arbeidsorganisatie te geven. [X.], geboren op [1955], is op 1 Januari 2003 bij Riako in dienst getreden als leidingmonteur. Thans is hij

werkzaam als Hoofd Facilitair. Zijn huidige salaris bedraagt € 3.309,26 bruto per maand, exclusief vakantiegeld en overige emolumenten en hij heeft een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd. Op 7 Maart 2011 is [X.] op non-actief gesteld. Op 5 Juli 2011 heeft de kantonrechter te Haarlem op verzoek van Riako de arbeidsovereenkomst met [X.] ontbonden onder toekenning van een vergoeding ten laste van Riako van € 75.000,- bruto. Op 7 Juli 2011 heeft Riako het verzoekschrift ingetrokken. De salarisuitbetaling aan [X.] over de maanden Maart 2011 tot en met November 2011 heeft 7 keer niet tijdig plaatsgevonden. Het vakantiegeld is in plaats van in Juni 2011 in Oktober 2011 aan [X.] uitbetaald. [X.] verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst wegens een dringende reden als bedoeld in artikel 7:679 BW, bestaande uit slecht werkgeverschap zoals is gebleken uit herhaalde te late betaling van het salaris en pensioenpremies en het inschakelen van (naam recherchebureau) Bedrijfsrecherche, zodat (daarmee) sprake is van zodanige verandering in omstandigheden dat van [X.] niet gevergd kan worden dat de arbeidsovereenkomst voortduurt. Hij legt – samengevat – aan het verzoek ten grondslag dat nadat Riako het verzoekschrift tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst had ingetrokken, zij niets heeft gedaan om de werkverhouding tussen partijen te verbeteren, maar [X.] in tegendeel op een ziekmakende manier tegemoet is getreden. Daarom verzoekt [X.] om toekenning van een vergoeding met een correctiefactor C=3, wat neerkomt op een bedrag van € 155.469,03 bruto. Daarnaast heeft de opstelling van Riako er toe geleid dat [X.] nodeloos (proces)kosten heeft gemaakt zodat hij een kostenveroordeling vraagt op basis van de werkelijke gemaakte kosten ad € 7.225,68. De kantonrechter is van oordeel dat niet is gebleken dat Riako zich sinds de intrekking van het ontbindingsverzoek daadwerkelijk heeft ingespannen om een verandering te bewerkstelligen in de tussen partijen ontstane situatie. Uit het door [X.] in het bij pleitnota (pag. 4) overgelegde overzicht van betalingen van salaris en vakantiegeld van een viertal werknemers van Riako waaronder [X.], blijkt dat [X.] stelselmatig later dan zijn collega's krijgt uitbetaald. De verklaring van Riako dat een en ander louter is veroorzaakt door de slechte financiële positie van het bedrijf heeft zij niet voldoende aannemelijk gemaakt. De door haar in het geding gebrachte periodebalans waaruit alle gegevens zijn weggelakt behalve het negatieve eindresultaat, is onvoldoende om in zoverre te kunnen overtuigen. Dat de eerder vermelde groei van het bedrijf tot een eind is gekomen dan wel dat sprake is van een ongezonde financiële situatie op de lange termijn, is in het geheel niet gebleken. Ook overigens heeft Riako niets aangevoerd waaruit haar inspanningen kunnen blijken zodat de kantonrechter ervan uitgaat dat de situatie zoals deze reeds op 5 Juli 2011 door de kantonrechter is beoordeeld, nog steeds onveranderd aanwezig is. Op grond van het hiervoor overwogene in onderlinge samenhang bezien, komt zij tot het oordeel dat de onwerkbare situatie grotendeels aan Riako te wijten is, zodat er geen aanleiding is af te wijken van het hiervoor aangehaalde oordeel en een vergoeding aan [X.] zal worden toegekend van € 75.000,-. De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst met ingang van 10 Januari 2012 en veroordeelt Riako in de kosten van de procedure, aan de zijde van [X.] begroot op € 4.872,00.

• **Rechtbank 's-Hertogenbosch, 14 December 2011, LJN: BU7836.**

Letselschade. Verzekeraar vordert van een slachtoffer van een verkeersongeval terugbetaling van betaalde voorschotten en vergoeding van (onderzoeks)kosten. Grondslag hiervoor is bedrog. Verzekeraar heeft persoonlijk onderzoek laten uitvoeren (geheime observaties) en daarbij is gezien dat gedaagde, anders dan zij zou hebben verklaard, hele dagen in haar eigen zaak werkzaam was. De rechtbank wijst de vordering af. Het resultaat van het observatieonderzoek en de daarmee niet te verenigen verklaring van gedaagde tijdens een confrontatiegesprek, rechtvaardigen volgens de rechtbank nog niet de conclusie dat gedaagde van aanvang af onjuiste mededelingen over haar klachten en beperkingen heeft gedaan en dat zij in werkelijkheid nooit beperkingen zou hebben ondervonden. Ook de vordering van [eiseres] uit hoofde van artikel 6:96 BW tot vergoeding van de interne en externe onderzoekskosten (ad respectievelijk € 750,- en € 16.472,58) zal worden afgewezen. De rechtbank begrijpt dat [eiseres] deze vordering baseert op onrechtmatig handelen van [gedaagde] door het doen van leugenachtige verklaringen jegens [eiseres]. Gelet op wat hiervoor is overwogen over het beweerdelijke bedrog, kan

de rechtbank echter niet komen tot de vaststelling dat [gedaagde] onrechtmatig heeft gehandeld. Overigens plaatst de rechtbank vraagtekens bij het gebruik van het (kostbare) middel van het persoonlijk onderzoek in dit geval. Gelet op de beschikbare medische gegevens van de behandelaars en de verklaringen van [gedaagde] was er alle reden om nader onderzoek te doen naar de beperkingen van [gedaagde]. Naar het oordeel van de rechtbank had het meer in de rede gelegen wanneer [eiseres] had getracht in overleg met [gedaagde] te komen tot onafhankelijk medisch en/of arbeidskundig onderzoek, eventueel met opschorting van de voorschotbetalingen in afwachting van de uitkomsten van zo'n onderzoek.

- **Rechtbank Leeuwarden, 1 Juni 2011, LJN: BQ8075.**

Arbeidszaak: Concurrentiebeding, schriftelijkheidsvereiste, overgang van onderneming, wijziging arbeidsverhouding van ingrijpende aard, schending concurrentiebeding, vernietiging concurrentiebeding. Kern van het geschil is volgens Nacap het feit dat 2 oud-werknemers binnen 2 jaar na hun ontslag bij een concurrerend bedrijf zijn gaan werken. In de arbeidsovereenkomst tussen Nacap Nederland (oud) en beide (oud)werknemers is het volgende concurrentiebeding opgenomen: *"Het is u verboden binnen een tijdvak van twee jaren na beëindiging der dienstbetrekking zelf in Nederland in enigerlei vorm een zaak gelijk, gelijksoortig of aanverwant aan die van Nacap Nederland b.v. te vestigen, te drijven of te doen drijven, hetzij direkt of indirekt, als ook financieel in welke vorm dan ook bij een dergelijke zaak belang te hebben, direkt of indirekt, of daarin op enigerlei wijze werkzaam te zijn, hetzij tegen vergoeding, hetzij om-niet, of daarin aandeel van welke aard ook te hebben. Bij overtreding van dit verbod verbeurt u ten behoeve van Nacap Nederland b.v. een dadelijk opeisbare boete van f 10.000,- te vermeerderen met een boete van f 1.000,- voor elke dag of gedeelte van een dag dat de overtreding van het verbod voortduurt."* Nacap heeft onderzoeksbureau (naam) Bedrijfsrecherche ingeschakeld om te onderzoeken of beiden daadwerkelijk in Nederland werkzaam zijn en zich daarmee schuldig zouden maken aan schending van het concurrentiebeding in hun arbeidsovereenkomsten. Beide personen zijn omstreeks begin Juli 2010 meerdere dagen door (naam recherchebureau) geobserveerd, waarna een rapportage aan Nacap is uitgebracht. Uit het onderzoek is - kort gezegd - gebleken dat beiden in Nederland werkzaam waren voor Bohlen & Doyen. In verband met het uitgevoerde onderzoek heeft (naam) Bedrijfsrecherche een bedrag van € 5.950,- aan Nacap in rekening gebracht. De rechtbank is van oordeel dat beide oud-werknemers hun concurrentiebeding hebben overtreden en veroordeelt hen daarvoor. De gevorderde onderzoekskosten van (naam recherchebureau) Bedrijfsrecherche wordt echter afgewezen. Hoewel aan Nacap kan worden toegegeven dat beide oud-werknemers na de opzegging van hun dienstverband gedurende enige tijd geen open kaart jegens Nacap hebben gespeeld door - desgevraagd - niet de naam van hun nieuwe werkgever te melden, moet worden vastgesteld dat beiden bij brief van hun gemachtigde van 26 Maart 2010 - dus vóór hun feitelijke indiensttreding bij Bohlen & Doyen - hebben gemeld dat zij bij Bohlen & Doyen in dienst zullen treden en dat Bohlen & Doyen hen in Nederland zal gaan inzetten. Deze mededelingen laten naar het oordeel van de kantonrechter niets aan duidelijkheid te wensen over. Het had Nacap na ontvangst van deze brief duidelijk moeten zijn bij wie (Bohlen & Doyen) en waar (in Nederland) beiden hun werkzaamheden per 1 April 2010 zouden starten. Tegen die achtergrond kan niet de noodzaak worden ingezien om maanden later (omstreeks begin Juli 2010) beiden nog eens gedurende enige tijd te laten volgen en observeren door (naam recherchebureau) om vast te laten stellen bij wie en waar zij hun werkzaamheden verrichten. Door Nacap zijn geen omstandigheden gesteld, die maken dat zij na ontvangst van de brief van de gemachtigde van beiden gereede twijfel kon hebben omtrent de juistheid van in deze brief gedane mededelingen. Bovendien had zij beiden ook nog schriftelijk om nadere informatie kunnen vragen, alvorens een zwaar middel als de inschakeling van een recherchebureau in te zetten. Een en ander leidt dan ook tot de conclusie dat de verrichte werkzaamheden van (naam recherchebureau) redelijkerwijs niet noodzakelijk waren. De daarmee gemoeide kosten komen dan ook niet voor vergoeding in aanmerking en zullen worden afgewezen.

- **Rechtbank Zwolle, 4 Mei 2011, LJN: BV6594.**

Vraag of persoonlijk onderzoek door verzekeraar ongerechtvaardigde inbreuk is op recht op eerbiediging van persoonlijke levenssfeer.(...)De rechtbank is op grond van bovenstaande overwegingen van oordeel dat voldoende gerechtvaardigde gronden aanwezig waren waarop Aegon, met inachtneming van de toepasselijke gedragscode, kon besluiten tot het instellen van een persoonlijk onderzoek jegens [eiser]. Hiermee staat dan vast dat geen sprake is van een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. De gevorderde verklaring voor recht zal worden afgewezen. Strijd Gedragscode en artikel 34 Wbp 4.5. Volgens Aegon blijkt uit artikel 3.7 van de gedragscode dat verzekeraars indertijd niet gehouden waren de resultaten van het onderzoek aan de betrokkene mede te delen tenzij de verzekeraar in zijn uiteindelijke standpunt negatieve consequenties wenste te verbinden aan de resultaten van een dergelijk onderzoek. Nu Aegon het onderzoek niet bij de schaderegeling heeft gebruikt en er (dus) geen negatieve consequenties aan zijn verbonden bestond destijds geen aanleiding om [eiser] te informeren. Dit betoog van Aegon kan echter geen stand houden. [eiser] heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht gewezen op het bepaalde in artikel 3.5 van de gedragscode. Voordat informatie bij derden ingewonnen zou worden diende Aegon [eiser] daaromtrent te informeren en Aegon behoefde schriftelijke toestemming van [eiser] tot het instellen van een dergelijk persoonlijk onderzoek. Tijdens de comparitie van partijen heeft Aegon (bij monde van de heer Schönherr, destijds Fraudecoördinator bij Aegon) verklaard dat bij het persoonlijk onderzoek naar de heer [eiser] gebruik is gemaakt van de bureaus (namen 2 onderzoeksbureaus). Volgens Schönherr hadden dergelijke bureaus toegang tot diverse financiële databanken. Smit & Honig had inzicht in bankgegevens en hypotheekgegevens en (onderzoeksbureau 2) heeft een observatieonderzoek gedaan. Op basis van deze verklaring van Schönherr neemt de rechtbank als vaststaand aan dat bij het persoonlijk onderzoek naar [eiser] informatie van derden (te weten financiële databanken, banken en/of hypotheekverstrekkers) is verkregen. Aegon heeft verzuimd [eiser] daarover te informeren en heeft niet om schriftelijke toestemming gevraagd alvorens de betreffende informatie in te winnen. Hiermee heeft Aegon in strijd met de gedragscode gehandeld. De rechtbank verklaart voor recht dat Aegon in strijd heeft gehandeld met de gedragscode, evenals artikel 34 Wbp en daarmee onrechtmatig jegens [eiser], verklaart voor recht dat Aegon in strijd heeft gehandeld met de maatschappelijke zorgvuldigheid die een aansprakelijkheidsverzekeraar betaamt in zijn verhouding tot degene door wie hij tot schadevergoeding is aangesproken, en veroordeelt Aegon tot een schadevergoeding aan eiser van € 5.000.- en tot de proceskosten.

- **Rechtbank 's-Gravenhage, 24 Februari 2011, LJN: BQ1409.**

Onvoldoende grond voor inhouding aanvulling op WIA-uitkering. Verder kan er voorshands niet van uitgegaan worden dat er voldoende objectieve en genoegzame redenen waren om door het laten uitvoeren van rechercheonderzoek een inbreuk te maken op het privéleven van eisende partij. De (vooronder)stelling van ING dat het deskundigenoordeel anders zou zijn uitgevallen indien het UWV kennis had gehad van het [bedrijfsrecherchebureau]-rapport lijkt nergens op gebaseerd, althans er zijn in deze procedure geen objectieve feiten en/of omstandigheden gesteld of gebleken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de [bedrijfsrecherchebureau]-bevindingen onherroepelijk moeten leiden tot het oordeel dat het deskundigenoordeel onjuist zou zijn. [X] heeft verklaringen gegeven voor de waarnemingen van de [bedrijfsrecherchebureau]-observanten die nog niet zonder meer onaannemelijk lijken. ING geeft echter een eigen, voorshands ongegronde uitleg aan zowel het deskundigenoordeel als de waarnemingen van [bedrijfsrecherchebureau]. Ten onrechte derhalve heeft ING geweigerd de aanvullingen te betalen. De betreffende vorderingen (c.a.), die voor het overige niet (voldoende gemotiveerd) bestreden zijn, zullen worden toegewezen. ING stelt het rechercheonderzoek naar het doen en laten van [X] te hebben laten uitvoeren naar aanleiding van een tip. Ter zitting kwam daar ineens een tweede tip bij die enige tijd voordien bij ING zou zijn binnengekomen. Desgevraagd kon ING evenwel niet aangeven wat de inhoud van die tip(s) dan wel geweest was en evenmin kon worden aangegeven waarom door ING uitgegaan werd van de

betrouwbaarheid van de tip(s). Aldus kan er voorshands niet van uitgegaan worden dat er voldoende objectieve en genoegzame redenen waren om door het laten uitvoeren van rechercheonderzoek een inbreuk te maken op het privéleven van [X]. Verbod op verder inzetten recherchebureau.

- **Rechtbank Leeuwarden, 8 April 2010, LJN: BM6305.**

Hoger beroep uitspraak Kantonrechter Leeuwarden van 8 April 2010. Werkloosheidswet. Voortzetting van het dienstverband kon redelijkerwijs niet geveerd worden. **Naar het oordeel van de rechtbank was het inschakelen van een extern onderzoeksbureau door eiseres De Lindenberg een te zwaar middel**, gelet op de omstandigheid dat slechts sprake was van enkele geruchten van weinig concrete inhoud. [X] is vanaf 1 Augustus 2003 tot 4 Juli 2007 werkzaam geweest bij (de rechtsvoorganger van) eiseres als rector van de vestiging De Lindenberg. Naar aanleiding van aanhoudende geruchten over een mogelijke affectieve relatie tussen [X] en zijn secretaresse, [naam] (hierna: [Y]) heeft het College van Bestuur (hierna: CvB) van eiseres een onderzoek laten instellen door (naam recherchebureau) naar deze vermeende relatie. Vervolgens hebben diverse gesprekken tussen [X], diens advocaat en eiseres plaatsgevonden. [X] heeft uiteindelijk geweigerd mee te werken aan het onderzoek door (naam recherchebureau). Op 7 Maart 2008 heeft [X] in zijn personeelsdossier een email aangetroffen van de raadsman van eiseres van 7 November 2007 met daarin een overzicht en jurisprudentie over relaties op het werk en ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Het onderzoek van (naam recherchebureau) heeft geresulteerd in een rapport van 18 April 2008. Het rapport bevat geen conclusie. [X] is met ingang van 2 Juni 2008 geschorst. Ten aanzien van de stelling van eiseres inhoudende dat sprake is van verwijtbaar werkloos worden van [X], nu aan de voortzetting van het dienstverband niet zodanige bezwaren waren verbonden dat deze voortzetting niet redelijkerwijs van [X] verwacht mocht worden, overweegt de rechtbank als volgt. Naar het oordeel van de rechtbank was het inschakelen van een extern onderzoeksbureau door eiseres een te zwaar middel, gelet op de omstandigheid dat slechts sprake was van enkele geruchten van weinig concrete inhoud. De omstandigheid dat deze geruchten aanhoudend zouden zijn, maakt dit niet anders, nu niet valt in te zien waarom een ander, minder zwaar, middel niet zou kunnen worden ingezet. Hierbij merkt de rechtbank op dat het inschakelen van een interne vertrouwenspersoon misschien niet tot een andere onderzoeksmethode zou hebben geleid, maar wel een minder verstrekkend middel is dan het inzetten van een extern recherche bureau. Dat het onderzoek beperkt van opzet is geweest, leidt naar het oordeel van de rechtbank niet tot de conclusie dat het niet een te zwaar middel was, gelet op de impact die het inschakelen van een extern recherche bureau heeft. Voorts is de rechtbank met de kantonrechter van oordeel dat [X] onvoldoende betrokken is bij het opzet van het onderzoek. Het door De Lindenberg ingesteld beroep wordt ongegrond verklaard.

- **Rechtbank Haarlem, 12 Augustus 2009, LJN: BJ5637**

Woningbouwvereniging Ymere vordert in verband met het niet nakomen door huurster van haar contractuele verplichting haar hoofdverblijf in het gehuurde te houden, naast ontbinding van de huurovereenkomst en ontruiming van het gehuurde, tevens veroordeling van huurster tot betaling van de gemaakte kosten van het recherchebureau. De kantonrechter wijst beide vorderingen af. De verhuurder, Ymere had geen contact opgenomen met huurster en ook geen brieven verstuurd. Gesteld noch gebleken is dat er sprake was van een vermoeden van onderhuur. De **noodzaak tot het inschakelen van een recherchebureau is dan ook niet aannemelijk geworden**, zodat de vordering tot vergoeding van de kosten van Ymere zowel uit hoofde van wanprestatie als uit hoofde van onrechtmatige daad, dient te worden afgewezen.

- **Centrale Raad van Beroep, 18 December 2008, LJN: BH0616**

Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening. Hoger beroep uitspraak rechtbank Arnhem van 31 Oktober 2008. De betrokken ambtenaar is sinds 1976 aangesteld geweest, laatstelijk in de buitendienstfunctie. In opdracht van de werkgever heeft (naam recherchebureau) Bedrijfsrecherche B.V. in de periode van 22 Januari 2007 tot en met 20

Maart 2007 onderzoek gedaan naar de werktijdbesteding van betrokkene door hem gedurende een aantal dagen overdag te observeren in de uren waarin hij niet in het gemeentehuis was en door het gebruik van zijn computer in het gemeentehuis te registreren. Het verweten plichtsverzuim betreft kort samengevat het door betrokkene bij herhaling verrichten van privéactiviteiten onder werktijd en deze in de aanwezigheidsregistratie verantwoorden als werktijd, het door hem veelvuldig bezoeken van niet-werk gerelateerde internetsites en het gebruikmaken van de computer op de werkplek voor het verrichten van privéactiviteiten en het bespreken van OR- en GO-aangelegenheden met een oud-gemeentesecretaris. Na een voornemen daartoe en een door betrokkene gegeven verantwoording is betrokkene bij besluit van 11 Juli 2007 met ingang van 1 Augustus 2007 ontslag verleend, primair bij wijze van straf en subsidiair wegens ongeschiktheid voor de functie anders dan op grond van ziekten of gebreken. De Raad overweegt het had op de weg van werkgever had behoren te liggen om betrokkene te wijzen op de onjuistheid van zijn gedrag in plaats van hem langdurig te laten volgen en hem op die wijze keer op keer in de fout te zien gaan zonder corrigerend op te treden, terwijl er geen goede redenen waren om dat optreden nog achterwege te laten. De voorzieningenrechter komt tot het voorlopige oordeel dat er niet een voldoende mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de aangevallen uitspraak niet in stand zal blijven. Dit geldt zowel de vraag of de straf van onvoorwaardelijk ontslag niet onevenredig is aan de ernst van het plichtsverzuim als de vraag of betrokkene een verbetertraject had dienen te krijgen voordat hem een ontslag verleend had mogen worden wegens ongeschiktheid voor de functie. De voorzieningenrechter ziet dan ook geen grond om de werking van de aangevallen uitspraak te schorsen.

- **Rechtbank Groningen, 4 Juli 2008, LJN: BD6330.**

Ontbinding arbeidsovereenkomst tussen school en een rector na geruchten over een vermeende relatie tussen de rector en diens secretaresse. College van Bestuur laat Recherchebureau (naam recherchebureau) onderzoek instellen naar herkomst geruchten en het gevaar voor imagoschade voor zowel de school als de rector. De kantonrechter is van mening dat gelet op de basis van de geruchten – twee signalen die weinig concreets bevatten – **het onderzoek door een recherchebureau een te zwaar middel was**. Bij de opzet van het onderzoek mogen ook de nodige vraagtekens worden gezet. (naam recherchebureau) heeft het (concept) interviewverslag niet willen voorleggen aan de rector die daarop zijn verdere medewerking aan het onderzoek heeft gestaakt. Het willen inzien van het (concept) gespreksverslag lijkt de kantonrechter terecht en het daarop om die reden niet meer willen meewerken aan het onderzoek is niet aan te merken als traineren van het onderzoek. Hoewel de vermeende relatie niet komt vast te staan oordeelt de Kantonrechter dat de rector wel aanleiding heeft gegeven tot het instellen van het onderzoek en ontbindt hij de arbeidsovereenkomst.

- **Rechtbank Rotterdam, 19 Februari 2008, LJN: BF3757.**

Woningbouwstichting vermoedt dat huurder niet zelf de gehuurde woning bewoont. Zij bespreekt dit niet met de huurder maar schakelt een recherchebureau in die over meerdere jaren huurder gedurende bepaalde periodes volgt c.q. onderzoek naar hem instelt. De kantonrechter oordeelt dat de Woningstichting de huurder eerst had moeten aanspreken op de vermoedens en zijn verhaal had moeten aanhoren. Daarna had ze hem zo nodig kunnen sommeren zich aan de bewoningsverplichting te houden. Nu dit niet is gebeurd wordt verhuurder niet toegelaten tot het bewijs. Er is geen sprake van zorgvuldig onderzoek. De woningstichting kon geen uitleg verschaffen over de meldingen dat de huurder het gehuurde niet zelf bewoonde, werd niet duidelijk waarom de huurder hierop niet is aangesproken en kon de woonstichting niet uitleggen om welke reden direct de ingrijpende beslissing is genomen om een onderzoek door een recherchebureau te laten verrichten dat zich over meerdere jaren heeft uitgestrekt. Het kan niet zo zijn dat de woningstichting een recherchebureau inschakelt dat een uitvoerig onderzoek verricht waaruit allerhande privacygevoelige informatie van de huurder blijkt, zonder dat zij kan aantonen om welke reden zij hiertoe heeft besloten. Bovendien heeft de huurder niet de kans gehad zijn woongedrag aan te passen.

2. Recherchebureau moet identiteit opdrachtgever bekend maken

- **Rechtbank 's-Gravenhage, 8 December 2010, LJN: B07436.**

Zie ook LJ BJ6311 (kort geding) en BN5623 (tussenvonnis). Onderzoek naar Edwin de Roy van Zuydewijn (eiser). De Rechtbank veroordeelt gedaagde (Recherchebureau) tot openbaarmaking van de identiteit van degene die aan gedaagde opdracht heeft gegeven om onderzoek te doen naar financiële gegevens omtrent eiser. Bij niet nakoming verbeurt gedaagde een dwangsom van € 2.500,00 voor iedere dag dat hij deze veroordeling niet nakomt.

3. Schorsing en non-actiefstelling

- **Rechtbank Assen, 29 November 2012, LJN:BY4621.**

Medewerker gemeente Tynaarlo heeft beroep ingesteld tegen besluit B & W tot schorsing van hem. De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af. De bestreden schorsing in het belang van de dienst betreft geen sanctie maar een ordemaatregel die volgens vaste rechtspraak in beginsel neutraal en niet diffamerend is. Mede gelet op de informatie die via de media naar buiten is gekomen kan de voorzieningenrechter verzoeker volgen in zijn stelling dat deze maatregel in zijn geval wel een diffamerende en zijn reputatie beschadigende uitwerking heeft. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bieden de verklaringen van twee collega's en de daarin gedane aantijgingen een voldoende concrete grondslag voor het vermoeden dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder gelet op de aard en ernst van de jegens verzoeker gedane aantijgingen en de daarop gebaseerde vermoedens, en in het belang van het onderzoek naar de juistheid van deze aantijgingen en het voorkomen van een onhoudbare situatie dan wel escalatie, een voldoende zwaarwegende grondslag kunnen zien om verzoeker in het belang van de dienst te schorsen en niet te volstaan met een voor hem minder ingrijpende maatregel. De voorzieningenrechter constateert dat de op schrift gestelde verklaringen van 4 Oktober 2012 van twee collega's van verzoeker aan de concern-manager BMO de directe aanleiding zijn geweest om hem in het belang van de dienst te schorsen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bieden deze verklaringen en de daarin gedane aantijgingen een voldoende concrete grondslag voor het vermoeden dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim. Zo zou verzoeker hebben aangegeven dat hij [leidinggevende] naar buiten zou gaan werken. Verzoeker zou geen opdrachten van haar uitvoeren, verzoeken naast zich neerleggen en afspraken niet nakomen. Verder zou verzoeker bezig zijn met de opbouw van een dossier tegen het huidige managementteam (het concernmanagement). Tevens zou verzoeker een heerser zijn met volgers die doen wat hij wil en zouden door zijn gedrag de verhoudingen binnen het team steeds verder verzieken. De verklaringen vormen een bevestiging van de problemen die de vakmanager volgens haar schriftelijke verklaring van 7 November 2012 met name van verzoeker ondervond en waarover zij volgens de verklaring van de concernmanager van 1 November 2012 in September 2012 al meerdere malen met haar had gesproken. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder gelet op de aard en ernst van de jegens verzoeker door vorenbedoelde collega's en direct leidinggevende gedane aantijgingen en de daarop gebaseerde vermoedens, en in het belang van het onderzoek naar de juistheid van deze aantijgingen en het voorkomen van een onhoudbare situatie dan wel escalatie die volgens verweerder dreigde, een voldoende zwaarwegende grondslag kunnen zien om verzoeker in het belang van de dienst te schorsen en niet te volstaan met een voor hem minder ingrijpende maatregel.

- **Rechtbank Utrecht, 2 November 2012, LJN:BY4350.** Onvoldoende grond voor op non-actief stelling. Belang van werknemer om weer werkzaamheden te verrichten prevaleert. Eiser, medewerker bij Humanitas en tevens OR-lid legt het volgende aan de